

dels drets municipals corresponents i conforme els plans presentats, els següents permisos d'obres:

Al senyor Enric Solà, per a modificar obertures de la façana de la casa núm. 46 del Passeig de Blay.

Al senyor Joan Costa, per a construir un cobert anexe a la seva propietat al carrer N. de l'Eixamplis de les Fonts.

S'acorda concedir amb exempció del pagament de drets municipals i conforme els plans presentats, els següents permisos:

Al senyor Baldiri Aulina per a construir una casa al carrer del 14 d'Abril núm. 14.

Al senyor Antoni Martínez, per a

construir una casa en el solar de la seva propietat de la carretera de Girona.

Al senyor Josep Marguí per a conduir les aigües pluvials i procedents de safareigs de la casa núm. 13 del carrer Vayreda, a la clavaguera d'aquest carrer.

S'acorda procedir per administració i per les Brigades municipals, i amb càrrec al capítol XI, article 3, partida 1.ª del vigent Pressupost ordinari, a la realització de l'obra de reforma i eixamplis del camí de que uneix la carretera del Triay amb l'església de Sant Cristòfol les Fonts.

S'aproven factures per diversos subministres.

Olot, 3 d'abril del 1936.

Comentari

Durant la celebració del Ple del dimarts proppassat i mentre s'anaven descabdellant les intervencions dels senyors regidors, analitzant, els uns, l'obra purament administrativa de l'anterior majoria, estudiant, els altres, la gestió cultural i artística, hom no podia deixar d'entristir-se en pensar amb els perills i perjudicis que causen a la bona marxa material i espiritual dels interessos de la nostra ciutat, quan aquests són encomanats a governs de dretes reaccionàries i més quan usdefruïten una subversió política. Resultava colpidor veure la forma desinvolta amb què els senyors de la majoria lliguero-carlista, havia abandonat tot sentit de pudor polític, de rectitud i honorabilitat administrativa, i frapava que fos realitat la inversemblant norma que regia la conducta d'aquella majoria, conducta basada, adés, en el caprici, adés, en afany d'entrebancar iniciatives lloables, però que eren contràries a la missió retrògrada d'aquella majoria, adés en simples desitjos de satisfer rancúnies personals o de partit, adés en afany més vituperables encara. Gairebé revoltava que enduts per aitals finalitats fessin acords que només en apariència són legals.

Era certament lamentable haver de desgranar raonaments i parlaments, inspirats tots en la veritat i amor a la recta administració de la ciutat i veure que els qui havien de contestar-los estaven absents; era trist comprovar com els qui el 6 d'octubre no s'havien donat vergonya d'ocupar la majoria dels càrrecs, com els qui més tard tenien l'audàcia d'assaltar tots els llocs de Govern de Catalunya ara, esporuguits d'haver de respondre davant de vertaders representants del poble, els quals cap esperit de revenja els anima, abans, senten inclinació a perdonar-los, si demostrassin merèixer-ho, no tinguessin prou coratge per ocupar llurs escons municipals.

Han estat requerits a comparèixer-hi, per diversos motius i per diverses minories i, no obstant, ells, aferrats a llur incompreensible por, no s'atreveixen... En cada Ple són acordats alguns vots de censura, però no hi ha manera que hom pugui oir la defensa de llavis de qui tenen l'obligació de fer-la. Què esperen? Què el poble els vagi a cercar? Tot podria ésser!

* * *

Referint-nos ara als mots de censura de què foren objecte alguns elements de l'anterior majoria desertora, recordant ara els mots i blasmes aspres que se'ls dirigí, volem recordar al setmanari d'acció política catòlica, *El Dever*, que tingué cura a ressenyar aquests Plens, que estiri les orelles al seu redactor municipal, per la forma falsa en què ho fa, puix que si no ho fa, tindrem dret a creure que és tota la Redacció qui es complau en la mentida i en la insinuació calumniadora i a burlar el vuitè manament de la Llei d'aquell Déu a qui els escriptors de *El Dever* tantes vegades esmenten i posen com a testimoni de llurs rectes intencions i cristianes conductes.

Sí, senyors de *El Dever*, cal ressenyar bé el que es diu en un Ple i sobretot tenir ben en compte de saber qui les diu.

Segons *El Dever*, en el Ple anterior l'únic que atacà durament a l'ex-alcalde senyor Coll i l'únic que digué mots agrés i de passió, fou el senyor Ramon Aubert, fou el senyor alcalde. Els altres, segons *El Dever* no feren més que flirtejar i beneir la gestió d'aquell ex-alcalde del bienni negre. Nosaltres solament hem de dir que no fou el senyor Aubert el qui parlà més extensament en aquell Ple; altres regidors parlaren més extensament i aplicaren a la conducta del senyor Coll, mots més aspres, més contundents, encara que tots molt ben triats per a qualificar, d'una manera justa, una ambigua conducta política. Per què *El Dever*, doncs, ataca solament el senyor Aubert i silencià el que han dit els altres? Tal vegada per a menyspreuar aquests altres i inferir un greuge a una autoritat que res de bo pot portar-li. En fi, la remarca està feta amb la bona intenció de corregir el qui va errat i contribuir a que s'esmenin els qui involuntàriament hagin pecat!

El Ple de l'Ajuntament

El prop passat dimarts, dia 7, a les set de la tarda, en el Saló de sessions de la Casa Consistorial, es reuní la Corporació Municipal en ple, presidida per l'Alcalde senyor Ramon Aubert i Cros i amb assistència dels Consellers Regidors senyors Joan de Garganta, Ramon Calm, Ramon Moret i Josep Canal, i els Consellers senyors Ferran Casabó, Lluís Trayter, Llorenç Sala, Antoni Casadella, Francesc Rodas, Pere Barret, Josep Relats, Salvador Blanc, i Josep Coll.

Es llegeix i s'aprova l'acta anterior.

A continuació la presidència dóna compte de la mort del senyor Francisco Vayreda, ex-Conseller i ex-Alcalde d'aquest Ajuntament, i proposa consti en acta el sentiment de la Corporació i es trameti l'expressió de condol a la família; acordant-se així per unanimitat.

Es dóna compte d'una resolució de la Comissaria de la Generalitat a Girona, anul·lant l'acord d'aquest Ajuntament del dia 9 de setembre darrer, aprovatori d'una transferència de crèdit dintre el pressupost ordinari del 1935, impugnada per «Piscina-Estadi-Olot».

A continuació es dóna compte de l'acord del Consell de Govern municipal del dia 3 dels que som, i seguidament és llegit un dictamen de la Conselleria d'Hisenda, proposant les 2.000 pessetes de subvenció a «Piscina-Estadi-Olot» a que aquella transferència es refereixen, siguin consignades com a crèdit reconegut en el Pressupost ordinari del 1937, de no ésser possible habilitar un suplement de crèdit per transferència en les consignacions del Pressupost del 1936.

El senyor Calm, explica que al Pressupost del 1934 hi havia consignada una subvenció de 2.000 pessetes per a «Piscina-Estadi-Olot» i que per haver-se prorrogat el Pressupost del 1934 per al 1935, naturalment quedava prorrogat el pagament d'aquella subvenció, però l'Ajuntament anterior -diu- per la seva política retrògrada, per a impedir la realització del projecte de la Piscina, va transferir aquelles 2.000 pessetes, per a destinar-les a la instal·lació de les tuberies per a conduir l'aigua a la part alta de la població, qual acord ha estat ara anul·lat per la tenacitat del Comitè de Piscina-Estadi, que interposà la reclamació resolta per la resolució de la Comissaria de la Generalitat. Lamenta que no hagi vingut cap Conseller representant d'aquella política a la sessió d'avui per a explicar aquells acords suara anul·lats, i diu que això és un altre róssec econòmic que han deixat pendent en trobar-se ara sense consignació per al pagament de despeses compromeses per qual cosa podria ésser-los-hi exigida una responsabilitat, que no obstant no demana ell s'exigeixi per què no té esperit venjatiu, i considera prou sancionada aquella política amb la censura que representa l'anul·lació de l'acord i la publicitat d'aquesta actuació il·legal. Finalment el